

„Пъприще трудно с' ярость прѣхъ
 Сладкъ животъ, младость любезнъ
 В' жьртвѣ голѣмъ уничтожихъ
 Сърдце ми движи страсть благородна!

„Всеяко щ' употребѣнъ благо время
 Нашему роду за да помогнъ
 Тяшко д' отхвърлимъ Турское бремя
 В' горы непристъпны ще си дѣбнъ!

„Радостно кръвь моѣ ще пролѣнъ
 До слѣднѣ капкѣ за отъчества!
 Нѣщъ в' мѣчителство да живѣнъ
 Стыдно е мнѣ иго губителства!

„Не търпи робство достолѣне
 Нижнъ покорност' и чюдѣ власть
 Мѣжеско живо честолюбие
 Злобнъ всегдашнъ горкѣ напасть!

„Бѣдни вы в' села какъ живѣйте,
 В' таѣ размирнѣ тяжкѣ години
 До колѣ робство ще да тѣглите?
 Вѣкы нѣли в' отъ мѣкы дотягна!“

Старець единъ ся жално убади
 Дребны по лице сълзы роняше,
 Тѣжнѣ отъ сърдца гласъ си издади,
 Слѣдное слово тихо сказваше: